

Truyện ngắn
Chủ đề: Lính
Tác giả: Trung Hậu

Tím Cả Chiều Hoang Biền Biệt *

Buổi chiều, sau những ngày mưa dài lê thê, bầu trời trong vườn nhà anh có màu tím ngắt. Anh ngồi nhìn đọt cây mùa đông, những chiếc lá cuối cùng không hiểu sao mang lại cho anh một cảm tưởng của chiều hoang biền biệt.

Đứa con gái đi đâu về hỏi ba làm chi đó, làm thơ hả. Anh cười buồn nói không con. Hôm nay trời chiều ở đây tự dung lại tím, như chiều xưa bên dòng Vu Gia.

Thuở đó khi bóng tối ủa về lúc một chút cuối cùng của mặt trời còn rớt lại trên dòng sông, lúc bụi sim rừng trở hoa chiều, lúc canh gác đêm bắt đầu là lúc anh thấy chiều hoang biền biệt.

Thuở đó giữa trong những chiều hoang anh thường nhớ về thành phố có những con đường quen chân xanh màu lá kiền kiền, những sân trường áo trắng của người chưa mười bảy. Những chớp mắt nhìn nhau. Những quay đi hau hau màu má đỏ.

Bây giờ lúc chiều tím là lúc anh nhớ nhiều về những người ở lại. Những người nằm xuống bên những dòng sông. Sông Thạch Hãn. Sông Mỹ Chánh. Sông Bồ. Sông Thu Rơi. Sông Vu Gia. Sông Cỏ May. Những người thở những hơi thở cuối cùng trong tím cả chiều hoang, và rồi như mây bay đi biền biệt.

**Bia mộ Tăng Văn Năm,
Đại Đội 92, Tiểu Đoàn 9 Nhảy Dù,
tử trận tại Thường Đức,
Trung Hậu tìm ra trên net**

Anh có thằng bạn lính nhỏ hơn anh một tuổi, Tăng Văn Năm, người nam chính công. Nó có tật quáng gà. Mỗi ngày đến lúc chập choạng hoàng hôn là lúc hắn không còn nhìn thấy gì hết nữa. Tội bạn anh chơi ác hay diều nó là cái thằng con gia đình bác Tám mà cứ đòi làm sang đi Nhảy Dù, chiều nào cũng hát tím cả chiều hoang biên biệt. Thằng Năm hiền, nó cười. Con nhỏ em thương thích màu nón đỏ.

Mỗi lần tới phiên thằng Năm đi gác khi choạng vạng thì phải có một thằng khác nắm tay dẫn nó ra chỗ gác. Và khi thằng Năm xong phiên gác thì phải có đứa mò ra ngoài phòng tuyến dắt nó vô.

Thằng Năm hiền. Cả trung đội một thương nó như thằng em út.

Trong trí nhớ của anh buổi chiều Thường Đức đó cũng tím như chiều hôm nay. Anh mang máy hướng đò 383 mà chạy nước rút. Chinh Nhân đích thân dẫn trung đội một, hai, và ba dứt điểm ngọn đò bao cánh trái của cao điểm 1062. Ngang lưng đò anh có thấy đám tải thương đi xuống. Thằng Ốt cõng thằng Năm. Một viên 12ly7 xuyên ngang cổ họng thằng lính Nhảy Dù hiền từ. Thằng Ốt cần nhân. Mẹ đồ đui mà cũng cố xung phong. Thằng Năm còn tỉnh lắm. Nó cười cười cho em xin điều thuốc. Anh thấy lo âu. Những thằng bị thương nặng mà tỉnh như vậy thường hay đi hoảng.

Trời tối hẳn khi đại đội 92 thanh toán xong ngọn đò 383. Toán tải thương buổi chiều cũng vừa về. Anh nghe tiếng thằng Ốt chửi thề loạn xạ. Đ.m. thằng nào chộm cái nón đỏ của thằng Năm thì tao quynh thấy mẹ. Để tao gửi cho anh Phương mang về cho em của nó.

Thằng Năm tím cả chiều hoang, chiều hôm đó nó ra đi biên biệt.

Trung Hậu

Tác giả ghi chú:

* *Những Đồi Hoa Sim, nhạc Dzũng Chinh, thơ Hữu Loan*

Viết thêm của Trung Hậu

Sáng nay lên net tình cờ tìm ra mộ bia người đồng đội cũ. Nhìn tấm hình mà điếng lạng cả người. Cấn môi rơm rớm. Năm ơi tao mới viết mấy chữ về mày tháng trước đây thì bây giờ lại thấy hình mày. Có phải mày sống khôn thác thiêng về thăm tao hả? Mộ bia mày nhắc cho tao nhớ chặng đường đi qua trái máu xương của tụi mình là chẳng phải chiêm bao. Năm ơi vết thương của mày ba mươi bảy năm tao vẫn còn đau. –**Trung Hậu**.

